

ТАЙМ-АУТ ДЛЯ ШВИДКОЇ МОДИ

GREENPEACE

Продажі одягу майже подвоїлися з 1 трильйона доларів в 2002 р. до 1,8 трильйона доларів в 2015 р., а до 2025 р., за прогнозами, зростуть до 2,1 трильйона доларів.

Виробництво одягу збільшилося вдвічі з 2000 по 2014 рік. До 2014 року кількість предметів одягу перевищила 100 мільярдів.

В середньому людина купує на 60% більше предметів одягу і зберігає їх приблизно вдвічі менше, ніж 15 років тому.

Світова торгівля вживаним одягом досягає 4,3 мільйона тон, багато хто з цього навряд чи будуть носити знову.

З 2000 р. спостерігається «вибухова експансія» швидкої моди, очолювана брендами H&M і Zara.

Тайм-аут для швидкої моди

Зростання виробництва і споживання швидкої моди

Швидка і дешева мода змінила те, як ми одягаємося; це також змінило те, як ми думаємо про одяг, і що з ним робимо. Ми купуємо більше одягу ніж будь-коли раніше, ми одягаємо його рідше - іноді взагалі не надягаємо - і хоча наші гардероби захаращені рідко використовуваним одягом, ми також ставимося до одягу як до одноразового предмету. Мода стала новинкою, а комерціалізація і маркетинг моди ведуть до надмірного споживання і матеріалізму - зберігати одяг і берегти його вже не в моді.

Роздрібні продавці модного одягу прискорюють зміну модних тенденцій з 1980-х років, збільшуючи темпи використання і викидання одягу - життєвий цикл споживчих товарів скоротився на 50% в період з 1992 по 2002 рік[1]. Але сьогоднішнє явище швидкої моди дійсно почалося на рубежі століть, коли такі бренди як Zara і H&M продемонстрували «вибухове зростання» з 2000 року і стали найбільшими роздрібними продавцями одягу в світі[2].«Швидка мода», що просувається цими та іншими брендами, призводить до збільшення споживання всього одягу, включаючи бюджетний і базовий.

Зростання продажів, зростання обсягів

Обсяг споживаного одягу збільшує вплив текстильної промисловості - вже одного з найбільших забруднювачів.

Сьогодні люди в розвинених країнах мають набагато більше предметів одягу, ніж вони можуть носити насправді, а з урахуванням цієї небезпечної тенденції в Китаї і Індії абсолютна кількість споживаного одягу може вирости ще більше.

У той час, як в 2002 році обсяг продажів одягу становив 1 трильйон доларів, до 2015 року він виріс до 1,8 трильйона доларів і, за прогнозами, виросте ще до 2,1 трильйона доларів 2025 році[4]. Це являє собою величезні обсяги виробництва одягу: з 2000 по 2014 рік виробництво одягу збільшилося вдвічі. На 60 відсотків більше предметів одягу, і вони зберігаються вдвічі менше, ніж 15 років тому[5]. Не дивно, що це надмірне споживання нерівномірно поширюється по всьому світу: в середньому людина в Північній Америці купила 16 кг нового одягу в 2014 році, що еквівалентно 64 футболкам або 16 парам джинсів[6], в порівнянні з 2 кг на людину на Близькому Сході/Африці. [7]Люди в Китаї вже споживають 6,5 кг на людину - вище середньосвітового показника в 5 кг на людину - який може збільшитися до 11-16 кг на людину в 2030 році. [8] Навіть якщо кількість одягу на людину залишиться попередньою, зростання населення в таких країнах як Китай і Індія означає, що абсолютна кількість одягу буде продовжувати рости.

Тенденція швидкої моди посилюється більш швидким зростанням продажів одягу в Інтернеті, який в США ріс зі швидкістю 17,2% в 2016 році. Китай обігнав США як найбільший в світі цифровий ринок в 2014 році. Мода є найбільшою категорією електронної коммерції.[10]Простота здійснення покупок в Інтернеті, ймовірно, збільшить кількість здійснених покупок і підживить оборот товарів

Швидка мода: від брудного виробництва до трендів, до сміття

Турбота про навколишнє середовище - чому детоксикація тканин важлива, але недостатня

Наше споживання швидкої моди пролягає на межі здатності Землі поглинати парникові гази, небезпечні хімічні речовини та відходи одягу, а також виснажує ресурси, такі як вода і земля. На будь-якому рівні це не можна підтримувати.

«Швидка мода зараз - це великий складний бізнес, із роздробленою і відносно низькотехнологічною виробничою системою. Ця система має великий вплив на навколишнє середовище: для виготовлення одягу зазвичай потрібно багато води і хімікатів, а також виділяється значна кількість парникових газів. Також продовжують надходити повідомлення про те, що робітникам швейних фабрик недоплачують і вони працюють в небезпечних, навіть смертельно небезпечних, умовах праці... »[12]

Щоб конкурувати в гонитві за виготовленням і продажем ще більш дешевого одягу, текстильна промисловість перемістилася в країни з низькими витратами на робочу силу і неадекватним законодавством. Незважаючи на регулярну увагу засобів масової інформації та кампанії громадських організацій, постачальники виробництва в цих країнах несуть за собою значні екологічні та соціальні наслідки, такі як отруєння річок шкідливими хімічними речовинами, неприйнятні умови праці та використання дитячої праці.

З 2011 року кампанія Greenpeace Detox, спрямована проти цього збитку навколишньому середовищу, отримала підтримку 78 компаній, включаючи модні бренди, великих роздрібних торговців і постачальників текстилю, для досягнення більшої прозорості і нульового скидання небезпечних хімічних речовин в їх ланцюжках поставок до 2020 року. Було виявлено, що імпорт одягу з країн, в яких не регулюються норми щодо етоксілатів нонілфенолів (NPE), забруднений цими небезпечними хімічними речовинами, які, ймовірно, будуть повністю вилучені під час прання протягом всього терміну служби одягу і можуть потрапити у водне середовище . Тільки для Великобританії було підраховано, що вони могли скласти до 173 кг викидів NPE у водне середовище в 2011 році[13]. Це хімічна речовина поступово усувається компаніями, прихильними Detox. Проте, якщо тенденція до збільшення кількості більш дешевого одягу збережеться, будь-які успіхи, досягнуті в усуненні небезпечних хімікатів, будуть випереджати більш високі темпи виробництва і споживання в галузі в цілому.

Високе споживання енергії - ще одна причина, згідно якої «текстильна промисловість вважається одним з найбільших забруднювачів в світі»[14]. На купівлю і використання одягу припадає близько 3% викидів CO2 в світовому виробництві або більше 850 мільйонів тонн (Мт) CO2 а рік, від виробництва, логістики та використання, наприклад прання, сушки та прасування).[15] Поширення швидкої моди було б неможливо без зростаючого використання поліестеру, який відносно дешевий і легко доступний і в даний час використовується в 60% нашого одягу; в 2016 році близько 21,3 мільйони тон було використано у виробництві одягу, що на 157% більше, ніж у 2000 році, коли було використано близько 8,3 мільйони тон[16]. Використання поліестеру збільшує вплив швидкої моди на навколишнє середовище - якщо взяти до уваги викопне паливо для виробництва полімерів, викиди CO2 для поліестеру в одязі, що склав 282 мільярди кг в 2015 році, майже в 3 рази вище, ніж у бавовни, що склало 98 мільярдів кг[17].Поліестер також важко розкладається; синтетичні мікроволокна відриваються від одягу коли їх змивають, в кінцевому підсумку вони потрапляють в річки і моря, де на їх розкладання можуть піти десятиліття. Потрапляючи у водне середовище, мікроволокна можуть надавати ряд впливів, наприклад, впливати на активність годування[18] або переносити інвазивні бактерії, які можуть бути шкідливими для людини.

Сьогоднішні тенденції це завтрашнє сміття

За оцінками, до 95 відсотків одягу викидається разом з побутовими відходами та може бути використано знову - повторно одягнуто, повторно використано або перероблено - в залежності від стану текстильних відходів[20].

Замість цього переважна більшість одягу викидається разом з побутовими відходами та потрапляє на звалища або на сміттєспалювальні заводи. У всьому світі мільйони тон текстильних відходів вивозяться на сміттєзвалища або спалюються. Це не тільки величезна трата ресурсів, що містяться в цих продуктах, але і призводить до ще більшого забруднення в результаті викидів небезпечних хімікатів і парникових газів з димових труб або звалищ сміттєспалювальних заводів.

Актуальні і вичерпні дані про обсяги відходів одягу і вживаного одягу в світі не збираються. Ця відсутність стандартизованої інформації демонструє обмежений інтерес з боку політиків, відсутність прозорості з боку індустрії моди щодо використання ресурсів і витрачені даремно суми. В ЄС щорічно продукується 1,5-2 мільйони тон вживаного одягу, тільки 10-12% одягу найвищої якості перепродуються на місцевому рівні, а велика частина решти, ймовірно, буде експортуватися в країни глобального Півдня. Цифри по ЄС в цілому недоступні, але у Великобританії 70% з 540 000 тон одягу, який збирається для повторного використання, йде на експорт; в США 53% (800 000 тон) йде на експорт.
Експорт вживаного одягу різко виріс з 2000 року: в 2014 році було продано 4,3 мільйона тон. Провідними експортерами є США, Німеччина, Великобританія, Південна Корея, Японія, Нідерланди, Малайзія, Бельгія, Китай і Франція[21]. А основними імпортерами є Пакистан, Малайзія, Росія і Індія, хоча вони можуть не бути кінцевими пунктами призначення[22]. Наприклад, велика кількість використаного одягу переробляється в Індії і Пакистані і реекспортується в Африку.
Якщо в минулому столітті старий одяг з Європи та США був високоякісний і недорогий, то тепер це вже не так; велика частина його непридатна для продажу через низьку якість - часто пов'язану з більш широким використанням синтетики і сумішей полі / бавовни – окрім цього, предмети повторного продажу конкурують з новим імпортним одягом з Китаю[23]. Крім того, не весь одяг що експортується використовується повторно: звіти показують, що тільки близько 30% вживаного одягу, що експортується до Індії, придатні для перепродажу; наприклад одяг великих розмірів з США не продається повторно в Африці. Решту переробляють в пряжу для дешевих ковдр і утеплювачів[24].

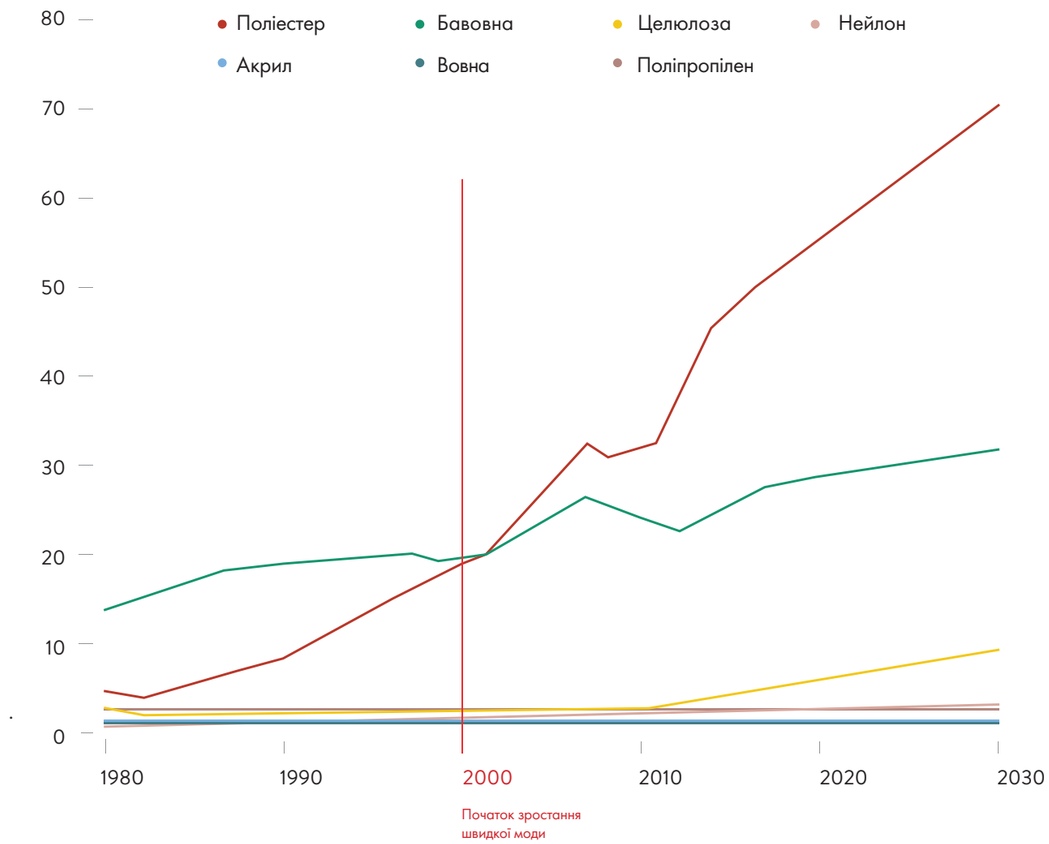
Щоб захистити місцеве виробництво і розвиток одягу, серед іншого, 42 країни, в основному в Африці, Південній Америці та Азії, мають якісь обмеження або заборони на імпорт вживаного одягу та перспективи заборони з боку країн Східно-африканського співтовариства. Бурунді, Кенія, Руанда, Танзанія і Уганда погрожують вплинути на експорт з Великобританії[26].

Система вживаного одягу знаходиться на межі краху[28], частково через низьку якість дешевого одягу швидкої моди, як показали недавні звіти з США. Експорт з Великобританії досяг піку в 2014 році. За словами Алана Уіллера, директора Асоціації з переробки текстилю в Великобританії, **«якщо якість одягу продовжить падати, попит на міжнародному ринку впаде ще більше, а технологія рециркуляції замкнутого циклу не з'явиться, в нас може бути криза вживаного одягу. І тоді взагалі не буде місця, де взяти ваш дешевий, старий одяг»[29].**

Міф про повторне використання та переробку

Так що ж відбувається з одягом, який не використовується повторно? Кількість одягу, виготовленого з сумішей поліестеру / полібавовни, збільшила кількість більш низькоякісного одягу, використовуваного для протирання ганчірок і ізоляційних волокон - половина з яких продається за ціною нижче за первинну. Проте, цей простій - тимчасове рішення, в кінцевому підсумку ганчірка і ізоляція теж стають непотрібними.Можна зробити набагато більше, щоб відокремити наш старий одяг від побутових відходів - це збереже матеріал в чистоті і дозволить повторно використовувати і переробляти його більше, але в кінцевому підсумку нам потрібно замкнути

Поліестер - улюблений матеріал швидкої моди набирає популярності

Збільшення світового попиту на волокно - мільйони тон
43,5% текстильних волокон припадає на одяг - Графік, адаптований від Textile World (2015)

цикл - шляхом переробки волокон в первинний матеріал для виготовлення нового одягу - і для зниження швидкості споживання, зосередивши увагу на необхідному одязі і переосмислюючи системи, що використовуються для її виробництва, беручи до уваги всі етапи від конструкції до повторного використання або переробки.
На даний момент замкнути петлю за рахунок переробки текстильних волокон є практично неможливо; хоча механічна переробка бавовни (і вовни) є загальноприйнятим процесом, це призводить до втрати якості. Переробка синтетичних тканин набагато більш обмежена, і в даний час лише кілька компаній пропонують хімічну переробку синтетичних тканин. Також можлива хімічна переробка натуральних волокон, при цьому деякі підприємства переробляють використану бавовну для виробництва ліоцеллоподібних волокон, які представляють собою хімічно модифіковану целюлозу[30].

Хоча в даний час існує великий інтерес до хімічної переробки і проводиться безліч досліджень, жодна з цих технологій на даний момент не є комерційно життєздатною. Основна причина, ймовірно, полягає у відносно високій ціні продукту з хімічно переробленого волокна в порівнянні з первинним матеріалом[31].

Переробка змішаних текстильних відходів являє собою серйозну проблему. Технічні проблеми, що перешкоджають вторинній переробці текстилю, включають:

- Складність одягу, який часто складається з різних тканин, з шиттям і обробкою з різних матеріалів. Перед обробкою необхідно видалити гудзики, блискавки та інші нетекстильні частини, в той час як кольорові пігменти, покриття і принти створюють додаткові проблеми.

- Все більш широке використання сумішей волокон в тканинах, таких як бавовна / поліестер. Те, що виглядає і відчувається як вовняний пуловер, може легко містити 50% синтетичних волокон, таких як нейлон і віскоза. Ці змішані тканини можна переробляти хімічно без попереднього поділу фракцій волокон. Такий поділ технічно можливий для полі / бавовняних тканин, оскільки поліестер, але не бавовна, розчиняється в лужних умовах, але процес все ще знаходиться на стадії випробувань. Інші суміші волокон, особливо якщо вони містять еластан, створюють ще більші проблеми[32].

Навіть після того, як ці технічні проблеми будуть подолані, нинішня система дизайну для утилізації працює проти того, щоб замкнути петлю[33]. Міф про те, що одяг переробляють або повторно використовують, може навіть збільшити наше споживання. Замість одноразового матеріалізму нам потрібен «справжній матеріалізм»: **«перехід від ідеї суспільства споживання, в якому матеріали не мають великого значення, до істинно матеріального суспільства, де плекають матеріали і світ, на який вони спираються» [34].**

Висновок: чи досягли ми піку моди?

Нам потрібно позбутися від звички швидкої моди. Це не тільки допоможе навколишньому середовищу, цим ми допоможемо собі. За словами Максін Бедат, співзасновника Zady; «Споживачі досягають своєї межі. У той час як задоволення від дешевої моди неврологічно дуже реально, споживачі в рівній мірі відчувають розумове виснаження від накопичення всього цього дешевого одягу. У нас зламана система і споживач, який прагне змін»[35].

Найпростіший крок, який ми можемо зробити - це носити одяг довше. Доглядайте за ним, ремонтуйте його, переробляйте і винаходьте заново, обмінюйтеся ним з друзями і передавайте його іншим. Просте збільшення терміну служби нашого одягу знижує його вплив на навколишнє середовище; для парникових газів **«подвоєння терміну служби одягу з одного року до двох років знижує викиди протягом року на 24%»** [36], як і купівля уживаного одягу; Кожен кілограм чистої бавовни, яка витісняється вживаним одягом, економить приблизно 65 кВтг, або 90 кВтг для поліестера[37].

Ми можемо безпосередньо сприяти зменшенню цих впливів, «купуючи» наші власні гардероби, щоб використовувати те, що у нас вже є, або купуючи одяг секонд-хенд, а коли нам потрібно купити новий одяг, шукайте екологічні та справедливі торговельні марки. Стандарти довговічності допоможуть нам вибрати довговічний одяг.

Але модні бренди та виробники повинні взяти на себе більшу частку відповідальності за перетворення системи швидкої моди в систему, яка поважає межі Землі, а також потреби і турботи своїх клієнтів.

Деякі спостерігачі попереджають про майбутню економічну життєздатність моделі швидкої моди; «В цілому, продовження ведення бізнесу в звичайному режимі призведе до гострої нестачі ресурсів, високої волатильності цін на ресурси ... і, отже, поставить під загрозу прибуток і успіх бізнес-моделей індустрії моди»[38].

Необхідно проектувати одяг більш високої якості, який буде довговічним, буде відповідати потребам клієнтів, підлягати ремонту, повторному використанню і в кінці свого життя буде повністю придатним для вторинної переробки - і яку клієнти будуть цінувати багато років. Для реалізації цих змін необхідні нові бізнес-моделі, включаючи системи для виробництва, роздрібної торгівлі, обслуговування і повторного використання / переробки, які також сприятимуть формуванню нового ставлення серед клієнтів.

Система стійкої моди одночасно замкне петлю і сповільнить її. Нові бізнес-моделі, які приведуть до численних трансформацій, від ланцюжка поставок до споживача і назад, - єдиний спосіб зробити моду придатною для майбутнього.

Кінцеві примітки

1. Muthu (2014), Roadmap to Sustainable Textiles and Clothing: Environmental and Social Aspects of Textiles and Clothing Supply Chain, Springer Science and Business Media, Singapore 2014 Editor Subramanian Senthilkannan Muthu, SGS Hong Kong Limited.

2. Martinez de Albeniz, Felipe Caro Victor (2014), **Fast Fashion: Business Model Overview and Research Opportunities,** April 25, 2014.

3. Martinez de Albeniz, Felipe Caro Victor (2014), op.cit.

4. Source for 2002 - 2015 data, Mc Kinsey & Company, Succeeding in tomorrow's global fashion market, 2016. Consumer and Shopper Insights, September 2014, Euromonitor data. Source for 2025 data, **Statistica**

5. McKinsey & Company (2016), **Style that's sustainable: A new fast-fashion formula.** By Nathalie Remy, Eveline Speelman, and Steven Swartz, October 2016.

6. Muthu (2014), op.cit.

7. Textile World (2015), **Man-Made Fibers Continue To Grow,** February 3, 2015. Calculation based on figure 2 - % age of fibres for apparel is 43.5%, interior and home textiles 33%, industrial and technical textiles 23.5%. Teonline, **Industry overview**, figure 4.

8. Textile World (2015), op.cit. Calculation based on figure 2 and slide 27, 43.5% is apparel.

9. **Fashion Metric blog (2016), The Current State of Apparel eCommerce in 2016.**

10. Kingdom of the Netherlands (2014), **CHINA'S FASHION INDUSTRY, An overview of trends, opportunities, and challenges, 2014**

11. The Atlantic (2015), **The Neurological Pleasures of Fast Fashion.**

12. McKinsey & Company (2016), op.cit.

13. Environment Agency, UK (2013), **Nonylphenol ethoxylates (NPE) in imported textiles.**

14. Muthu (2014), op.cit.

15. Carbon Trust (2011), **Clothing - International Carbon Flows (CTC793)**

16. Textile World (2015), op.cit., Calculation based on figure 1, 43.5% is apparel

17. Kirchain R, Olivetti E, Miller T R, and Greene S (2015), **Sustainable Apparel Materials, An overview of what we know and what could be done about the impact of four major apparel materials: Cotton, Polyester, Leather, & Rubber**, October 7, 2015. Materials Systems Laboratory | Massachusetts Institute of Technology | Cambridge, MA

Figures are based on the following: "Over 706 billion kilograms of greenhouse gas can be attributed to polyester production for use in textiles in 2015 (based on the current marketplace, estimating that 80% of polyester production goes into textile and including both textile yarn and staple fibers, which are the primary types of polyester produced)." Using the same %age of use in apparel as the authors use for cotton (below) of 40%, 282 b kg CO2 is a conservative estimate for polyester. Total GHG emissions for cotton are calculated as follows: "In 2013, 25 billion kilograms of cotton was produced worldwide. Approximately 40% of that, or about 10 billion kilograms, was used in making apparel. At that scale, the estimated cradle-to-gate impact of cotton used within the global apparel industry is 107.5 million tons of CO2-eq" (equivalent to 97522 million kg/ or 98 billion kg.)

18. Watts, A., Urbina, M., Corr, S., Lewis, C. & Galloway, T. 'Ingestion of plastic microfibers by the crab Carcinus maenas and its effect on food consumption and energy balance.' Env. Sci. Technol. 49, 14597–14604 (2015)

19. McCormick, A., T.J. Hoellein, S.A. Mason, J. Schluep, and J.J. Kelly. "Microplastic Is an Abundant and Distinct Microbial Habitat in an Urban River." Environmental Science & Technology (2014): 11863-1871.

20. Lu JJ & Hamouda H (2014), **Current Status of Fiber Waste Recycling and its Future**. Advanced Materials Research (Volume 878), pp. 122-131, 2014

21. WRAP (2016), **Textiles Market Situation Report 2016** Note: trade from the Netherlands and Belgium may include used clothes from other European countries in transit

22. FASH455 Global Apparel & Textile Trade and Sourcing (2015), **Global Trade of Used Clothing (Updated: October 2015),** Dr. Sheng Lu, Department of Fashion & Apparel Studies, University of Delaware; (2015).

23.Newsweek (2016), **Fast Fashion is Creating an Environmental Crisis**, 1st September 2016.

24. Wall Street Journal (2016), **Fast-Fashion Castoffs Fuel Global Recycling Network - Deluge of secondhand clothes from rich countries is processed, resold in the developing world,** June 26, 2016

25. International Trade Association, Office of Textiles and Apparel (OTEXA), **U.S. Trade Data on Worn Clothing and Textile Products.**

26. Guardian (2016), **East Africa's ban on second-hand clothes won't save its own industry**, Andrew Brooks, 4th May 2016.

27. WRAP (2016), op.cit.

28. Newsweek (2016), op.cit.

29. Waste Management World (2016), **WRAP Report: Falling Overseas Reuse & Recycling Demand for UK Textile Exports**, 08.03.2016 16:24.

30. The Guardian (2015), **Waste is so last season: recycling clothes in the fashion industry**, Hannah Gould, Thursday 26 February 2015.

31. Peterson, Ann (2015), **Towards Recycling of Textile Fibers**. Chalmers University, Gothenburg 2015.

32. ECO TLC (2014), **Étude des perturbateurs et facilitateurs au recyclage des textiles et linges de maison**.

33. Fastcoexist (2016), **The fascinating psychology of why and what we choose to recycle**. August 2016.

34. Fletcher, Kate (2016), **Craft of Use - Post-Growth Fashion**, Routledge, April 2016, page 141.

35. Maxine Bédat (2016), **Our love of cheap clothing has a hidden cost – it's time for a fashion revolution**, 22nd April 2016, World Economic Forum.

36. Carbon Trust (2011), op.cit.

37. Lu JJ & Hamouda H (2014), op. cit.

38. Muthu (2014), op.cit.

Authors: Madeleine Cobbing, Yannick Vicaire

Photographer : Steffen Hofeman

GREENPEACE

Published by
Greenpeace e.v., Hongkongstraße 10,
20457 Hamburg, Germany

Greenpeace is an independent global campaigning organisation that acts to change attitudes and behaviour, to protect and conserve the environment and to promote peace.

greenpeace.org/international/en/campaigns/detox/fashion